

Elveszett jelentés

Kortárs
fotóművészeti
kiállítás

Latarka Galéria,
2018. január 17. – február 8.

Az *Elveszett jelentés* a lefordíthatatlan szavakra és érzelmekre koncentrálnak. A fiatal kortárs magyar művészek fotóválogatása az elvagyódás megnyilvánulásait tárja fel. A portugál *saudade* kifejezés azt az elvagyódást sugallja, amelyet akkor érzünk, mikor egy általunk szeretett személy vagy dolog örökre eltűnik az életünkből. Tudatában vagyunk annak, hogy vágyakozásunk tárgya nem térhet vissza hozzánk soha már. A *saudade* hasonlít a román *dor* fogalmára, amely a szülőföldünkhöz kapcsoló láthatatlan kötelékeinkre utal, amelyek miatt honvágyat érzünk, továbbá egyfajta romantikus visszatekintést, múltba tekintést is jelez; a melankólia, a nosztalgia, a szomorú ábrándok és az elvagyódás keveréke. Nyelvünk nem képes teljes mértékben leírni a valóság különböző árnyalatait, de megjelenik általa a vizualitás, hiszen képzeletünket befolyásolhatja. Az *Elveszett jelentés* című kiállítás a felmerülő ötletek sokaságát tükrözi a témában a gyermekkori élményeinktől kezdve a honvágy megtagasztalásán át egészen az életünk végéig tartó elvagyódás és nosztalgia tanulmányozásáig.

DARAB ZSUZSA: *Again 006*, 2016,
digitális fotográfia

A fény darálója

Hérics Nándor
kiállítása

REÖK Palota, Szeged,
2018. január 25. – március 15.

Visszatekintő, retrospektív tárlattal idézi fel a múltat a pop art egyéni hangvétellé hazai képviselője, Hérics Nándor, aki a plakát elkötelezett alkotójaként a 70-es évek végén tervezőgrafikusként indult. Első munkáiban, a beat-pop zenekaroknak készített alkotásaiban világossá vált, hogy Hérics ugyan pop art művész, de nem kötődik az amerikai warholos felfogáshoz, kifejezéseiben sokkal inkább a vasfüggönyön inneni szocreál identitás ellenpontozója. Számos rajzában jelenik meg a vonal mint képzeletbeli neonsövek izzó kaval-kádjá, amiben megkopott emberek szürke történeteit meséli el. Különösen igaz ez a 45 éves alkotópályá alternatív- és punkzenei plakátjaira. A kiállításon az életműből 195 falragaszt tár a közönség elé. A másik fontos szakasza pályájának szintén a neonreklámok világából táplálkozik. Külön emeleten mutatja be szobrai, objektjeit, valóságos neonsövekkel társítva, a 80-as években emblematicusá vált alkotásaitól kezdve a napjainkban készületekkel.

HÉRICS NÁNDOR: *Elektromos aura*, 2016,
90×120×20 cm, plexi, flexibilis neon

Párhuzamos avantgárd

A Pécsi Műhely
1968-tól 1980-ig

Szombathelyi Képtár,
2017. december 7. – 2018. február 17.

A Pécsi Műhely a hazai konstruktív, avantgárd hagyományok megújításán, egy új vizuális nyelv és kultúra megalapozásán munkálkodott. Közös munkájukban a Bauhaus tevékenységét tekintették példaadónak. Figyelemmel kísérték a legfrissebb művészeti irányzatokat, a sokszorosított grafika, a festészet és a fotó mellett iparművészeti műfajokban is dolgoztak.

A korai időszakban elsősorban geometrikus műveket alkottak, majd számos egyedülálló land art művet hoztak létre. A konceptuális művészet szellemisége elsősorban Pinczehelyi Sándor, Halász Károly és Kismányoky munkáit hatotta át. A művészek a hetvenes évek elejétől egyéni utakra léptek, de a közös munkák, a közös gondolkodásmód továbbra is összekötötte a tagokat. A csoport jelen volt a magyarországi alternatív és félhivatalos művészeti színtéren, legfontosabb kiállításai: Balatonboglár, 1972, 1973; Pécs, 1975; Wrocław, 1976; Budapest, 1977; Székesfehérvár, 1980; Pécs, 1981.

A mostani kiállítást korábban a Ludwig Múzeumban (2017. IV. 14. – VI. 25.) és a pécsi m21 Galériában (2017. IX. 29. – X. 31.) láthatta a közönség.

HALÁSZ KÁROLY: *Privát adás 2*, 1974

Idefordul

Agnes von Uray
kiállítása

Budapest Galéria,
2018. január 19. – február 25.

A Szépfalvi Ágnesként ismert, jelentékeny pályát befutott festő tabularasára törekedett a mindennapjaiban és a műtermében is. Munkái azokról a művészi lehetőségekről szólnak, amelyeket az utóbbi években végigpróbált a lehetséges és számára leginkább megfelelő utat keresve. Dolgozott fémmel, és konceptuális lightboxokat is készített, melyeken a tőmondatszerű szöveg és a fény együttese a döntő. Önterápiaként lényegre törő, formailag változatos sorozatot rajzolt-festett a mindig a közelében látott macskáról, és ugyanígy: felvállalva a provokatív közhelyszerűséget, bala-toni tájakat örökített meg Földváron. Táblaképfestészetét is ebbe az irányba kormányozta: a tudatosan alkalmazott „bad painting” eklektikus, következtelen, festői szempontból képtelen, hibás, rontott eszközeit gátlások nélkül használta fel bizarr – és a legkevésbé sem „gyűjtőbarát” – női és férfi aktbrázolásain. Kiállítása meglepő és őszinte önreflektív gesztus: arról szól, hogy mit gondol Agnes von Uray a mai festészetéről, a művészi pályáról és az élet művészeténél fontosabb oldaláról.

AGNES VON URAY: *Macska*, 2015, pasztel, papír

Hiányjelek

Ország Lili és
Fábián Noémi
kiállítása

Magyar Zsidó Múzeum és Levéltár –
Síp12 Galéria és Közösségi Tér,
2018. január 10-től

A galéria emeletén lévő kiállítóterben a Magyar Zsidó Múzeum gyűjteményének egy-egy művét mutatják be a kortárs művészethez való lehetséges kapcsolódási pontjaikkal. Jelenleg Ország Lili és Fábián Noémi alkotásai láthatók, akiknél ugyanúgy fontos szerepet kap az írás és a kép kapcsolata. Az írásjelek szakrális tartalom helyett mindkettejükénél inkább az írott kultúra jeleként, a múlt roncsoltságának, rétegzettségének szimbólumaként, gesztusszerű elemként jelennek meg. Míg Ország Lili művei a kollektív emlékezet „mementói”, addig Fábián Noémi a személyes múlt feldolgozására helyezi a hangsúlyt.

Fábián Noémi 1968-ban született Egerben, több budapesti kiállítóhelyen volt önálló kiállítása, de kiállított Németországban, Izraelben és Olaszországban is. Többnyire viaszablakra ír, így „hagyja hátra” a „múltból átmentett”, olvashatatlaná tett – szent szövegeket, naplóbejegyzéseket, fohászként is felfogható – üzeneteket, gondolatokat.

FÁBIÁN NOÉMI: *Lenyomat 3*, 2008, farost, méhviasz, paraffin, tus

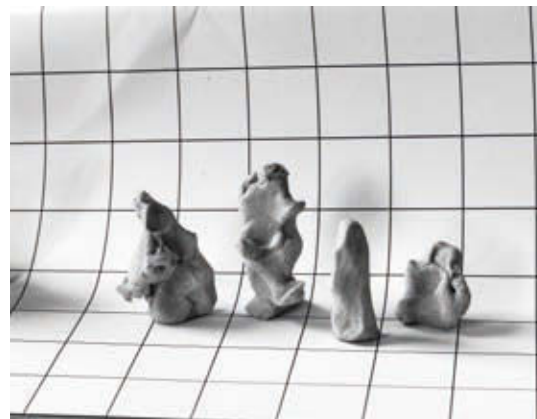
Life is techno

Puklus Péter
kiállítása

Trafó Galéria,
2018. január 20. – március 11.

Puklus Péter legújabb műveiből mutat be válogatást a Trafó Galéria terére szabva. A Kolozsváron született és a MOME-n diplomázott művész a saját generációjában elsőként kezdett el tudatosan foglalkozni a fotográfia és az olyan plasztikus műfajok, mint a szobrászat és az installációművészet metszéspontjaival. Műfaji sokszínűsége abban is korán megmutatkozott, hogy számos fotósorozatát művész-könyvformátumban publikálta.

A Life is techno nemcsak trafós kiállításának, hanem legutóbbi, nagyregény formátumú könyvének (*Epic Love Story of a Warrior*) az egyik fejezetcíme is, amely egy fikatív kelet-európai család perspektívájából kalauzol át a 20. századon. A kiállítás témái között találjuk a családalapítással kapcsolatos kihívásokat, a generációs konfliktusokat, és persze Puklus új anyagkísérleteinek útját is végig kísérhetjük, amelyet átsző a techno és az élet pulzáló és saját magába visszatérő alapritmusa.

PUKLUS PÉTER: *M, P, F and L by F*, 2016